

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה ולדיהם:
שרה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוסמן

האבחנה הרביעית

ד"ר דוד לייזרסון

האלה מורדים במוסכמות - בתוך 'כור ההיתוך' האמריקני, שבו היטמעות והתבוללות היו שם המשחק, להם לא היה אכפת בכלל מכך שהם לא מתערים בזרם.

קיצורו של דבר, בעקבות אותו ביקור נרשמתי ללימודים בשיבת חב"ד במוריסטאון שבניו ג'רסי למשך שבועיים, שהפכו לשלושה שבועות, שהפכו לשלוש שנים. הפכתי מתלמיד אוניברסיטה שלמד במשך כעשר שעות בשבוע, לתלמיד ישיבה שלמד עשר שעות ביום, ונפשי לא ידעה שְׁבֵעָה. הייתי כל כך מאושר שם עד שהייתי מתעורר באמצע הלילה עם חיוך על הפנים! אהבתי כל רגע, ורק רציתי עוד ועוד.

במהלך שהייתי בישיבה, בשנת תשל"ג (1973), הוצעה לי ההזדמנות להיכנס ליחידות אל הרבי. כתבתי מראש מכתב ובו פירטתי את כל שאלותיי ובקשותיי, ואחת השאלות הייתה בנושא חתונה. אולם, אחר כך התחרטתי על כך, ובזמן שהמתנתי לתורי להיכנס, השגתי דף חדש, ומיהרתי לכתוב את הכל מחדש, תוך השמטת אותה שאלה לגבי נישואין.

אבל, אחרי שנכנסתי והרבי קרא את מכתבי, הוא שאל, "מה דעתך בנוגע לחתונה?"

"ובכן, אני אכן מהרהר בדבר", אמרתי, כששאלתו של הרבי תופסת אותי לגמרי לא מוכן, בפרט אחרי שהתאמצתי כל כך להשמיט אותה ממכתבי, "אבל אני לא יודע אם אני כבר בשל לכך".

הרבי הגיב בשאלה נוספת, "מה דעתם של הוריך בעניין זה?" גם לשאלה הזו לא התכוננתי. הוריי הרי בכלל לא היו שומרי מצוות, ואם כן מדוע אכפת לרבי מהי דעתם בנושא? אולם, לרבי אכן היה אכפת מאוד מכך.

אמרתי, "על פי ההיכרות שלי עם הוריי, אני חושב שהם היו מעדיפים שקודם אהיה מסודר מבחינת מקור פרנסה, לפני שאתחתן".

אחרי חילופי הדברים הללו, חזר הרבי למכתבי ושאל, "אתה כותב שאתה מעוניין לשוב לאוניברסיטה ולסיים תואר שני בלימודי יהדות. מדוע?"

אני הייב להודות שהייתה לי מין תפיסה נאיבית כזו, שנכנסים אל הרבי עם כמה בקשות, והרבי עונה 'אמן' פעם או פעמיים, ובוה זה מסתיים. קצר ולעניין! אבל, להפתעתי כאן הרבי שאל אותי שאלות, ולא רק מהי דעתי, ומה דעתם של הוריי, אלא גם 'מדוע'!

«

הגעתי לחסידות חב"ד לפני שנים רבות, אם כי למען האמת לא יהיה זה מדויק לומר כך, שכן בפועל חב"ד הגיעה אלי.

בשנת תש"ל (1970), בעת לימודיי באוניברסיטת בופאלו, השתתפתי בקורס בנושא מיסטיקה יהודית שאותו מסר השליח החב"די במקום הרב נתן גוראריה. כתוצאה מאותו קורס, התעוררה אצלי סקרנות לגלות עוד על אודות שורשי היהודיים, ובמהלך הסמסטר האחרון שלי באוניברסיטה, זכיתי לראות לראשונה את הרבי.

הרב גוראריה סידר עבורי, ועבור אחרים כמוני, ביקור בשכונת 'קראון הייטס', שכונתו של הרבי, במשך סוף שבוע ארוך. בשעתו, הייתי נער יהודי אמריקני טיפוס, מנוכר מהמסורת, ולראשי שיער ארוך ומתולתל, שגלש עד מתחת לכתפיים שלי. ישבתי בהתוועדות והאזנתי לדברי הרבי, ואני זוכר בבירור כיצד חשתי שונה ובולט בין עוד אלף יהודים שכולם נראו כמו הרב גוראריה. לכולם היו זקנים ארוכים, וכולם לבשו מעילים שחורים ארוכים וכובעים שחורים גדולים. הרגשתי כאילו נחתי בפלנטה אחרת, אל תוך איזה ממד אחר. אולם, לא הייתה זו הרגשה שלילית כלל וכלל. פשוט לא הייתי מודע בכלל לקיומם של כל היהודים הללו המנהלים אורח חיים שכוה בלב אמריקה המודרנית. מצד אחד זה הפתיע אותי מאוד, אך בה בעת גם התרשמתי מכך עמוקות, מאיך שהחבר'ה

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1500 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the REBBE

אחרי שהייה ארוכה, עניתי, "הייתי רוצה לקרב יהודים שלא זכו לכך חזרה אל יהדותם. אני סבור שאם יהיה לי תואר שני, זה ייתן לי יתרון ומעמד של אמינות בעיניהם. בנוסף, כמדומני שאוניברסיטאות רבות מעניקות אקדמיטציה אקדמית על הלימודים במסגרת הישיבה במוריסטאון".

נראה היה שהרבי מאשר את הרעיון. הדבר האחרון שהוא אמר לי היה, "נסה לברר בדיוק כמה נקודות זכות תוכל לקבל".

בזה הסתיימה היחידות, ואני זוכר כיצד חזרתי לישיבה במוריסטאון עם כל שאר החבר'ה שהיו ברקיע השביעי. אבל אני הייתי מבלבל מאוד. לא היה לי שום מושג כיצד בדיוק עלי לפרש את דברי הרבי. האם לחפש שידוך? האם לחפש משרה? האם ללכת ללמוד תואר שני, או קודם לנסות לברר כמה אקדמיטציה אקדמית האוניברסיטה תסכים לקבל. לא ידעתי מה לעשות, אך לאט לאט, הדברים החלו להתבהר.

כאשר בשנת תשל"ו (1976) ניגשתי להירשם, בברכת הרבי, לאוניברסיטת בופאלו ללימודי תואר שני, נודע לי שהמחלקה ללקויות דיבור ושפה תדרוש ממני להשלים עוד 58 נקודות זכות, דרישה שתחייב אותי לעבוד כמה שנים כדי למלאה. אולם, המחלקה ללקויות למידה והתנהגות הייתה מוכנה לקבל את מרבית הנקודות על סמך שנות הלימודים שלי בישיבה במוריסטאון! זה היה המסלול שבו בחרתי, ורק כעבור שנים קלטתי לפתע שזה בדיוק מה שהרבי ביקש לברר באותה פגישה ראשונה עמו. אכן, האפשרות להעביר נקודות זכות אקדמיות התבררה כבעלת חשיבות מכרעת לקריירה שלי בהוראה בתחום החינוך המיוחד, העיסוק המרכזי שלי לאורך ארבעים השנים האחרונות.

עוד דבר שיצא כתוצאה מאותה פגישה ראשונה עם הרבי היה שהרב גוראריה הציע לי שידוך ותיאם עבורי פגישה, וכעבור שמונה שבועות השתדכתי לגיטל, מי שהפכה בהמשך להיות אשתי.

לפני החתונה באנו שוב אל הרבי לקבל את ברכתו, וצירפנו אלינו גם את אביה של גיטל. בסופו של דבר, זה התברר כמפגש מדהים ביותר.

חמי המיועד, מר רובי וולנז - שהיה אדם מאוד אתלטי, השתתף בקבוצות ספורט באוניברסיטה, ושיחק כדורסל, הוקי וגולף - אובחן כסובל מטרשת נפוצה. זוהי מחלה ניוונית, ושלושה רופאים שונים אמרו לו שהוא לא יוכל לחיות יותר מאשר עוד חמש שנים. גיטל כבר כתבה לרבי בנוגע לכך כמה חודשים קודם לכן, והוא המליץ שאביה יבדוק את המזוזות ואת התפילין שלו. ובכן, הוא לא יכול היה לבדוק את מה שאין לו, ולכן הוא רכש מזוזות חדשות לכל פתחי ביתו, וכן זוג תפילין שאותם הוא החל להניח מדי יום חול.

כעת, בפגישה שלנו, שאל אותו הרבי, "האם אתה מניח תפילין בכל יום?" כאשר חמי ענה בחיוב, בירך אותו הרבי שיזכה "לעוד עשרות שנים של הנחת תפילין".

אחר כך הם החלו לדבר על אודות מחלת הטרשת הנפוצה ונכנסו לדיון מדעי ארוך וסבוך, שלא אני ולא גיטל הצלחנו לעקוב

אחריו. אולם, מה שהיה ברור הוא שהרבי היה סבור שאת כל הסימפטומים הקיימים אצל חמי אפשר לייחס לגורמים אחרים, ולא לטרשת נפוצה. אני זוכר שבמהלך היחידות הרבי התבטא שלוש פעמים, "אינני סבור שאתה סובל מטרשת נפוצה... לך קבל דיאגנוזה חדשה". לפני שיצאנו מחדרו, איחל הרבי לכולנו שנבשר בשורות טובות.

ואכן, כך עשינו, משום שהתברר שהרבי צדק לחלוטין. לא לגמרי ברור מאיזו מחלה סבל חמי, אבל טרשת נפוצה זה בוודאי לא היה. כשנה וחצי אחרי היחידות שלנו עם הרבי, נודע לו על בדיקה אבחונית חדשה לטרשת נפוצה שנחשבה מדויקת ביותר. הוא ביצע את הבדיקה ותוצאותיה אישרו את מה שהרבי אמר - הוא לא סבל מטרשת נפוצה.

הוא חי עוד שש עשרה שנה, ולמעשה הוא חי יותר שנים מאשר שניים מהרופאים שהכריזו על מותו תוך חמש שנים. לאורך כל אותן שנים, הוא לא שכח את אותה יחידות עם הרבי, והמשיך בכל בוקר להניח תפילין עם חיוך רחב על פניו.

"ד"ר דוד לייזרסון - המכונה "ד"ר לז" - הוא מחנך, סופר, מוזיקאי ומגשר מומחה עבור פרסים. הוא כתב חמישה ספרים, ביניהם רבי המכר 'Skullcaps 'N Switchblades' ו-'Sharing Turf' שהפך לסרט 'קראון הייטס'. הוא רואיין בחודש אדר ב' תשע"א (2011).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשט"ז (1955) — במענה לאחד שבישר לרבי שעבר עם זוגתו להתגורר בבית אבות, מציין הרבי את המובא ומבואר בהרחבה בחסידות שכל עניין ומאורע בחיים הוא בהשגחה פרטית, וקשור עם תפקידו של האדם לעבוד את בורא העולם, ולפי זה, הרי בוודאי שגם המעבר שלו לבית האבות צריך להיות מנוצל להשפעה על דיירי המקום להוספה ב"נר מצוה ותורה אור". עוד מוסיף הרבי כי בהתאם לידוע ש'מידתו של הקב"ה היא מידה כנגד מידה', הרי ככל שהוא ישתדל להוסיף בבריאותם הרוחנית של שכניו בבית האבות, כך יוסיף הקב"ה בבריאות שלו ושל זוגתו, הן בגשמיות והן ברוחניות, וכך יוכל להגביר את פעולותיו מעת לעת.¹ כ"ו בכסלו

1 אגרות קודש, כרך יב, עמ' קעג

מוחפס ומחפץ באה"ק ע"י צעירי אגודת חב"ד / המרכז לעזרי שלוחות טל' 1777-373-03

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

הכוח לחבר באמת!
העולם זקוק לך ולתפילין שלך:
הצטרף כעת Tefillinwrapp.com

בסיוע חברי

THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד